

Sygn. akt V AGa 443/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2019r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia:	Jadwiga Galas (spr.)
Sędziowie:	Tomasz Pidzik Aleksandra Janas
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2019r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

przeciwko Z. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 5 grudnia 2017r., sygn. akt XIII GC 342/15

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Tomasz Pidzik	Jadwiga Galas	Aleksandra Janas
---------------	---------------	------------------

Sygn. akt VAGa 443/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu Z. Ł. (Ł.) domagał się zapłaty kwoty 52 172,42 euro wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od wskazanych w pozwie kwot i dat oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż strony łączyła umowa sprzedaży, na mocy której pozwany nabył od powoda wyroby metalowe (rury). Wskazała, że 14 października 2014 r. pozwany za pośrednictwem poczty elektronicznej złożył do niego zapytanie ofertowe dotyczące dostępności, ceny oraz innych warunków handlowych zakupu rury spożywczej. Z uwagi na fakt, iż wskazany w zapytaniu ofertowym rodzaj materiału, tj. stal 1.4541, nie jest właściwy dla rur spożywczych, a ponadto wobec braku dostępności tego rodzaju rur, pracownik powódki zaproponował pozwanemu zakup rur przemysłowych wykonanych z materiału zgodnego z zamówieniem (1.4541) oraz spełniających inne wymagania określone w zapytaniu, w tym w szczególności posiadające wygładzony spaw (tzw. „szef z usuniętą wypływką”). Pozwany w dniu 14 listopada 2014 r. złożył u powódki zamówienie nr (...) na zakup rur przemysłowych Ø 38 x 1,2, gatunek 1.4541 ze spawem usuniętym gładkim według normy PN – EN 10217 – 7:2006. Ustalono, iż pozwany na poczet ceny sprzedaży powyższych rur uiszczył zaliczkę w wysokości 5% wartości zamówienia, natomiast pozostała część ceny uiszczona zostanie przelewem, w terminie 60 dni od daty wystawienia faktury. Powódka wskazała, że pozwany w dniu 13 stycznia 2015 r. złożył zamówienie nr (...), którego przedmiot stanowiły rury Ø50 oraz łuk (kolano) 90Ø508x. Powódka podkreśliła, iż prawidłowo wywiązała się ze swojego zobowiązania i wydała pozwanemu powyższe wyroby, na dowód czego powołała się na podpisane przez pozwanego dokumenty wydania towarów. Strona powodowa wyszczególniła, iż tytułem sprzedaży towarów obciążył pozwanego następującymi fakturami VAT:

- 1) faktura VAT nr (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. opiewająca na kwotę 51 414,00 euro, z terminem zapłaty do 13 marca 2015 r.;
- 2) faktura VAT nr (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. opiewająca na kwotę 1 285,35 euro, z terminem zapłaty do dnia 13 marca 2015 r.;
- 3) faktura VAT nr (...) z dnia 21 stycznia 2015 r. opiewająca na kwotę 1 318,07 euro, z terminem zapłaty do dnia 22 marca 2015 r.;
- 4) faktura VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2015 r. opiewająca na kwotę 725,70 euro, z terminem zapłaty do dnia 28 marca 2015 r.

Wyjaśniła, że pozwany na poczet faktury VAT nr (...) wystawionej tytułem zamówienia nr (...), wpłacił zaliczkę w wysokości 5% wartości ceny sprzedaży, tj. kwotę 2 570,700 euro. Wobec powyższego do zapłaty z tytułu powyższej faktury VAT pozostała kwota 48 843,30 euro.

Następnie powódka wskazała, że pozwany zakwestionował prawidłowość wykonania zamówienia nr (...) r. z dnia 11 listopada 2014 r., z tytułu realizacji którego powódka obciążyła pozwanego fakturami VAT nr (...). Pozwany w złożonej powódce reklamacji zarzucił, że dostarczona partia rur Ø38 posiada wady fizyczne polegając na niezgodności z istotnymi warunkami zamówienia, tj. brak usuniętego spawu wewnętrznego, wady spawalnicze w postaci przyklejenia lub braku przetopu. Ponadto, pozwana zarzuciła, że dostarczony atest jest merytorycznie niezgodny ze stanem faktycznym dostarczonych rur, ponieważ zostało w nim wpisane oznaczenie „Wob” – spoiny usunięte, podczas gdy w wydanym towarze usunięto jedynie spoiny zewnętrzne. Wobec zgłoszonej reklamacji powódka niezwłocznie podjęła działania celem zweryfikowania jej zasadności. Pobrane przez przedstawicieli powódki próbki dostarczonego pozwanemu towaru zostały skierowane do dwóch niezależnych laboratoriów (Instytutu (...) w G. oraz Laboratorium (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.), o czym pozwany został poinformowany pismem z dnia 11 lutego 2015 r. Badania laboratoryjne wykazały, że użyta do produkcji rur stal jest zgodna pod względem stanu chemicznego z wymaganiami zawartymi w normie PN – EN 10217 – 7:2006 dla gatunku stali X6CrNiTi18-10 (nr stali 1.4541). Zgodne z normą okazały się też wyniki badań wytrzymałościowych oraz wartości umownej granicy plastyczności. Nadto, nie stwierdzono żadnych wadliwości spoiny rur. O wynikach badań, a w konsekwencji niezasadności zgłoszonej reklamacji, pozwany poinformowany został pismem z dnia 24 lutego 2015 r. W odpowiedzi pozwany w pismach

datowanych na 3 marca 2015 r. oraz 16 marca 2015 r. przyznał, że przedmiotowe rury są wolne od wad spawalniczych w postaci braku przetopu, przyklejenia oraz przegrzania. Powyższe potwierdza stwierdzenie, iż rury pomimo wad zostały dopuszczone do produkcji. W ocenie powódki za bezpodstawny należy uznać podtrzymywany przez pozwanego zarzut, jakoby dostarczone rury nie posiadały „obrobionego nadlewu wewnętrznego” stosownie do oznaczenie „Wo^(b)” tabela 2 PN – EN 10217-7:2014, a tym samym, że rury są niezgodnie z zamówieniem oraz atestem. Pozwany, jako podmiot posiadający odpowiednią wiedzę techniczną, złożył zamówienie na rury Ø38x1,2 ze spawem wewnętrznym usuniętym (gładkim) według normy PN-EN 10217-7. Przedmiotowe zamówienie odpowiadało zatem oznaczeniu normy „Wob”, jako dostawa z usuniętą wypływką. Zgodnie bowiem z przedmiotową normą, jeżeli rury mają być dostarczone z usuniętą wypływką do oznaczenia skrótowego wybranego stanu dostawy należy wpisać literę „b”. Ponadto norma PN – EN 10217 – 7 dla dostawy Wo^(b) określa maksymalne wartości nadlewu spoiny zewnętrznej oraz wewnętrznej oscylującej w granicach 0,10 -0,5 mm, co oznacza, że przez rurę z usuniętym szwem należy rozumieć rurę, której wypływka jest usunięta, a nadlew nie przekracza powyższych wartości. Ponadto powódka zaznaczyła, że pozwany wiedział o zapisach tej normy. Wobec powyższego podkreśliła, że prawidłowo zrealizowała zamówienie i dostarczyła pozwanemu rury z usuniętą wypływką. Z uwagi na brak płatności pismem z dnia 14 kwietnia 2015 r. wezwała pozwanego do zapłaty należności, jednakże pomimo odbioru wezwania pozwany nie uiścił żądanej kwoty.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu.

Podał, iż rzeczywiście zwrócił się do powódki z zapytaniem ofertowym w przedmiocie rur o wymiarach Ø38x1, spełniających opisaną powyższej specyfikację techniczną zgodną z przyjętymi normami. Następnie w dniu 14 listopada 2014 r. złożył zamówienie nr (...), w którym określono parametry zamówionego towaru oraz podano, iż spaw wewnętrzny rur ma zostać usunięty (gładki). Oznacza to, że rury od strony wewnętrznej miały być oszlifowane. Pozwany przyznał, że 5% wartości zamówienia, tj. kwota 2 570,70 euro, opłacone zostało przez niego w formie przedpłaty, natomiast 95 % ceny sprzedaży uiszczono zostać miało przelewem w ciągu 60 dni od dostawy. Powód dokonał dostawy w ramach zamówienia nr (...), jednakże towar posiadał wady fizyczne w postaci nieusuniętego spawu wewnętrznego, ponadto usunięty spaw zewnętrzny posiadał wizualne ślady braku przetopionego materiału rodzimego, część rur posiadała uszkodzenia mechaniczne oraz miały miejsce przegrzania spoiny. Pozwany podniósł, iż nie otrzymał również wymaganych atestów. Pracownik pozwanego poinformował telefonicznie powódkę o wykrytych wadach, następnie wysłał e – mailem reklamację wraz ze zdjęciami rur. W piśmie z dnia 10 lutego 2015 r. pozwany ponownie oświadczył, iż dostarczone rury posiadają istotne wady, które skutkują niewykonaniem przez pozwanego umowy. Wobec braku odpowiedzi ze strony kontrahenta pozwany w dniu 10 lutego 2015 r. wezwał powódkę do wymiany towaru na wolny od wad w terminie do dnia 13 lutego 2015 r., pod rygorem odstąpienia od umowy na podstawie art. 560 §1 k.c.. Powódka nie wypełniła żądania pozwanego, wobec czego doszło do skutecznego odstąpienia od umowy przez pozwanego. Pomimo tego, pismem z dnia 24 lutego 2015 r., powódka uznała reklamację pozwanego za bezzasadną. W związku ze skutecznym odstąpieniem od umowy, pozwany dokonał potrącenia swojej wierzytelności z tytułu zapłaconej zaliczki w wysokości 5% wartości zamówienia tj. kwoty 2 570,70 euro, z wierzytelnością powódki z tytułu wykonania umowy sprzedaży udokumentowanej na podstawie faktury VAT (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. opiewającej na kwotę 1 128,35 euro w całości oraz udokumentowanej fakturą VAT nr (...) z dnia 21 stycznia 2015 r. opiewającej na kwotę 1 318,07 euro w części, tj. w kwocie 1 285,35 euro. Po potrąceniu wierzytelność udokumentowana fakturą VAT nr (...) umorzyła się w całości, natomiast z tytułu wierzytelności udokumentowanej fakturą VAT nr (...) do zapłaty na rzecz powódki pozostała kwota 32,72 euro. Pozwany podał, że w piśmie z dnia 3 marca 2015 r. odniósł się do pisma powódki z dnia 24 lutego 2015 r., wskazując, iż nie został spełniony warunek zamówienia. W dniu 5 marca 2015 r. powódka w dalszym ciągu podtrzymywała stanowisko w zakresie braku uznania reklamacji. Wobec powyższego pismem z dnia 16 marca 2015 r. pozwany, w związku z dokonanym odstąpieniem od umowy, wezwał powódkę do zabrania rur znajdujących się w obiekcie pozwanego oraz poinformował o opłacie za ich składowanie w wysokości 20,00 zł za każdy dzień począwszy od dnia 18 lutego 2015 r. do dnia odbioru. Pozwany obciążył powódkę kosztami z tytułu ekspresowej dostawy nowej partii rur w kwocie 6 848,84 euro u nowego dostawcy. Następnie pozwany przesłał powódce notę obciążeniową nr (...), kopię faktury VAT od nowego dostawcy oraz oryginał faktury VAT nr (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. We wskazanej nocie obciążeniowej dokonał potrącenia przysługującej mu wierzytelności z tytułu noty obciążeniowej nr (...) z dnia 16 marca 2015 r. z wierzytelnością powódki z tytułu wykonania umowy sprzedaży

udokumentowanej fakturą VAT nr (...) z dnia 21 stycznia 2015 r. na kwotę 1 318,07 euro w części, tj. pozostaje do zapłaty kwota 32,72 euro oraz udokumentowanej fakturą VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2015 r. na kwotę 725,70 euro w całości. Pozwany jednocześnie wezwał do zapłaty kwoty 6 088,42 euro.

W piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2016 r. powódka zaprzeczyła istnieniu wad spawalniczych dostarczonych rur powołując się na wyniki przeprowadzonych badań laboratoryjnych. Powódka zakwestionowała również twierdzenia pozwanego w zakresie treści złożonego zapytania ofertowego. Podkreśliła, iż pozwany mając pełną wiedzę o przeznaczeniu rur złożył zamówienie na towar nie będący typowo wykorzystywany do wskazanego przez niego celu. Zaznaczyła, że pozwany podczas oględzin potwierdził, iż miał świadomość, że zakupione rury posiadają nadlew. Podniosła, iż bezskuteczne jest powoływanie się przez pozwanego na rzekome odstąpienie od umowy. Jednocześnie zaprzeczyła twierdzeniom pozwanego o nieustosunkowaniu się przez niego do treści wezwań reklamacyjnych. W ocenie powódki w tym stanie rzeczy oświadczenie pozwanego o potrąceniu jest nieskuteczne, podobnie z resztą jak jego żądanie zapłaty kwoty 6 848,84 euro za dostawę ekspresową. Nowe zamówienie, w przeciwieństwie do zamówienia przesłanego wcześniej powódce, obejmowało dodatkowy zakres badań jako warunku uzyskania lepszej jakości spoiny. Powyższe zastrzeżenie według powódki mogło mieć istotne znaczenie dla podjęcia się przez niego realizacji zamówienia nr (...) na rzecz pozwanego. W konsekwencji powódka potrzymała dotychczasowe stanowisko procesowe.

W kolejnym piśmie procesowym pozwany podtrzymał dotychczasową argumentację.

Wskazał Sąd Okręgowy, że postanowieniem z dnia 10 listopada 2016 r. w sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłego sądowego do spraw spawalnictwa na okoliczność ustalenia, czy dostawa rury $\varnothing 38 \times 1,2$ na podstawie zamówienia nr (...) została wykonana zgodnie z warunkami wskazanymi w zamówieniu jak na karcie (...), zgodnie z atestem 3.1 według normy EN 10204, czy dostarczona rura posiada wady w postaci nieusuniętego spawu wewnętrznego, wad spawalniczych, przyklejenia lub braku przetopu, przegrzania spoiny i jakie są przyczyny występujących wad, czy żądanie usunięcia spawu wewnętrznego mieści się w normie EN 10217-7. W dniu 25 maja 2017 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii Instytutu (...) na tę samą okoliczność.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach:

1) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 52 172,42 euro

wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty:

- 48.843,30 euro od dnia 14 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku,

- 1.285,35 euro od dnia 14 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku,

- 1.318,07 euro od dnia 24 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku,

- 725,70 euro od dnia 29 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku;

2) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 23.714 zł tytułem kosztów postępowania;

3) nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 2.939, 80 zł.

Wyrok został wydany w oparciu o następujące ustalenia:

W dniu 14 października 2014 r. pozwany złożył powódce zapytanie ofertowe prosząc o podanie ceny, określenie dostępności oraz warunków handlowych odnośnie rury $\varnothing 38 \times 1,2$ (ewentualnie 1,5) DIN 11850, L = 10000 (10 m),

współczynnik spawu $V = 1,0$, spaw wewnętrzny gładki, wykonanej z materiału 1.4541, w ilości 1 100 sztuk. Podkreślił, że materiał, z którego wytworzone zostać mają rury musi posiadać atest 3.1 według normy EN 10204, a także zwrócił się o podanie tolerancji wykonania przedmiotu zamówienia. Pracownik powódki 16 października 2014 r. przedstawił pozwanemu ofertę na rurę wykonaną z materiału 1.4541. Wytworzona miała ona zostać według normy EN 10217, jej tolerancję wyznaczać miała norma EN ISO 1127 D3/T3, natomiast spaw miał zostać usunięty "gładki". Wyrób miał posiadać certyfikat 3.1, a także przebadany miał być na szczelność spawu. W zakresie rury $\text{Ø}38 \times 1,2 \times 10\,000$ mm w ilości 11 000 m wskazano cenę 5,35 euro/m, a termin realizacji określono na 8 tygodni. Natomiast co do rury $\text{Ø}38 \times 1,5 \times 10\,000$ mm w tej samej ilości, cenę ustalono na 5,99 euro/mb. Okres realizacji w tym przypadku również oznaczono na 8 tygodni. W dniu 27 października 2014 r. powódka zwróciła się z nową ofertą. W zakresie rur $\text{Ø}38 \times 1,2 \times 10\,000$ mm w ilości 11 000 m o tolerancji $-0/+200$ mm, w cenie 4,50 euro/m, a w zakresie $\text{Ø}38 \times 1,5 \times 10\,000$ mm o tolerancji $-0/=10$ mm w ilości 11 000 m zaproponowano cenę 7,70 euro/m. W obu przypadkach termin realizacji zamówienia określono na 8 tygodniu. W okresie od października do połowy listopada strony prowadziły regularną korespondencję elektroniczną w zakresie specyfikacji towaru. Uzgodnienia dotyczyły ilości, warunków płatności, jak i terminu dostawy produktów. Pozwany zaznaczał, iż istotnym dla niego jest by zamówienie zostało mu dostarczone najpóźniej w drugiej połowie stycznia 2015 r., na co powódka uwzględniając możliwości produkcyjne, oszacowała termin na około 20 stycznia 2015 r. Strony ustaliły również, iż pozwany domaga się dostarczenia rur ze spawem usuniętym, co oznacza, że miał on wykazywać właściwości jak materiał rodzimy. Jednocześnie pracownik powódki zapewnił, że dostarczony towar będzie odpowiadał tym parametrom.

W dniu 14 listopada 2014 r. pozwany złożył powódce zamówienie nr (...) na rurę $\text{Ø}38 \times 1,2$, EN 10217-7, $L=9500$ mm (9,5m), o współczynniku spawu $V=1,0$, spaw wewnętrzny usunięty (gładki), tolerancja wykonania: długość $-/+10$ mm oraz wymiarowa D3/T3. Towar wykonany miał zostać z materiału oznaczonego jako 1.4541, w ilości 1 000 sztuk. Na materiał ten wymagano atestu 3.1 według normy EN 10204. Cenę sprzedaży określono na kwotę 4,40 euro/mb. W zakresie warunków płatności ustalono, iż pozwany jako wymaganą przedpłatę, po wystawieniu faktury VAT zaliczkowej, uiszczy 5% wartości zamówienia, natomiast płatność 95% ceny nastąpić miała przelewem w ciągu 60 dni po dostawie. Z kolei realizacja zamówienia nastąpić miała nie później niż do dnia 16 stycznia 2015 r. Zamówienie to zostało przez powódkę przyjęte. W dalszej korespondencji powódka potwierdziła, iż przyjęła zamówienie na wykonanie rury ze spawem wewnętrznym gładkim. Na podstawie dokumentu potwierdzenia zamówienia dnia 27 listopada 2014 r. została sporządzona zaliczkowa faktura VAT, w której stwierdzono zapłatę zaliczki w wysokości 2 570,70 euro.

Strony przez okres realizacji zamówienia prowadziły regularną korespondencję e – mailową dotyczącą wszelkich jego aspektów, w tym terminu jego dostawy. Pozwany zwracał się z pytaniem czy będzie możliwa jego szybsza realizacja. Powódka w umówionym terminie dostarczyła pozwanemu zamówiony towar, który to został przez pozwanego przyjęty po dokonaniu zewnętrznych oględzin pod kątem ewentualnych uszkodzeń transportowych. Rura, dostarczona pozwanemu wykonywana była metodą zwijania blachy i spawania, w związku z czym na jej całej długości powstawała spoina.

Z tytułu dostarczenia zamówienia nr (...) powódka wystawiła pozwanemu następujące faktury VAT:

- faktura VAT nr (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. opiewająca na kwotę 51 414,00 euro brutto, z terminem płatności w ciągu 60 dni od jej wystawienia

- faktura VAT nr (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. opiewająca na kwotę 1 285,35 euro brutto, z terminem płatności 60 dni od jej wystawienia.

Następnie w dniu 13 stycznia 2015 r. pozwany złożył powódce zamówienie nr (...), którego przedmiot stanowiła rura $\text{Ø}50 \times 2,0$, EN 10217-7, odcinki handlowe 6 – m wyżarzana, w ilości 114 mb, wykonana z materiału 1.4301 oraz kolano $\text{Ø}50 \times 4$ w ilości 1 sztuki, wytworzone z materiału 1.4301. Na materiał, z którego wykonane zostały miały towary wymagano atestu 3.1 według EN 10204. Cenę sprzedaży ustalono na kwotę 9,4 euro/mb. Płatność dokonana została w ciągu 60 dni po dostawie zamówienia, przy czym termin jego realizacji określono na 1 tydzień.

Powódka potwierdziła przyjęcie powyższego zamówienia, oznaczając jednocześnie jego wartość na kwotę 2 043,77 euro. Zamówienie to zostało pozwanemu dostarczone, wobec czego powódka wystawiła na jego rzecz następujące faktury VAT:

- faktura VAT nr (...) z dnia 21 stycznia 2015 r. opiewająca na kwotę 1 318,07 euro brutto, płatna w ciągu 60 dni od wystawienia

- faktura VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2015 r. opiewająca na kwotę 725,70 euro brutto, płatna w ciągu 60 dni od wystawienia.

W dniu 21 stycznia 2015 r. pozwany zwrócił się do powódki o udostępnienie mu atestu na rurę Ø38x1,2. Prośbę tę ponowił prośbę dnia 29 stycznia 2015 r. Jednocześnie podczas powtórnych oględzin towaru dostarczonego w ramach zamówienia nr (...), przeprowadzonych po upływie około dwóch tygodni od dostarczenia jego przedmiotu, stwierdzono wady produktu w postaci nieusunięcia spoiny, co dyskwalifikowało jego wykorzystanie do przeznaczonego celu. W związku z powyższym pozwany niezwłocznie złożył reklamację.

Dnia 2 lutego 2015 r. pozwany sformułował reklamację w zakresie rury Ø38x1,2, L = 9500mm, gatunek 1.454 zamówionej w ramach zamówienia nr (...) z dnia 14 listopada 2014 r. Pozwany podał, że dostarczony towar nie posiada usuniętego spawu wewnętrznego, co stanowiło przecież bezwzględny warunek zamówienia. Ponadto, na usuniętym spawie wewnętrznym ujawniono liczne wizualne ślady braku przetopionego materiału rodzimego, a część rur posiadała uszkodzenia mechaniczne oraz miejscami przegrzane spoiny. Dnia 4 lutego 2015 r. pozwany ponownie zwrócił się do powoda o dostarczenie nowej partii rur zgodnej z warunkami zamówienia, zakreślając w tym zakresie 10 – dniowy termin. Nabywca podkreślił wówczas, że dostarczony przez powoda towar nie nadaje się do przeznaczonego użytku, co naraża pozwanego na nałożenie na niego dotkliwych kar finansowych przez współpracujących z nim kontrahentów. W piśmie reklamacyjnym z dnia 5 lutego 2015 r. pozwany ponownie wyjaśnił, iż wada towaru polega na niesunięciu spawu wewnętrznego, jak również wykryto inne wady spawalnicze. W ocenie pozwanego dostarczony atest był sprzeczny ze stanem faktycznym, gdyż ujawniono na nim oznaczenie „Wob” (spoiny usunięte), a w rzeczywistości na materiale usunięto wyłącznie spoinę zewnętrzną. Pozwany ponowił prośbę o dostarczenie partii rur pozbawionej wad. Jednocześnie drogą elektroniczną pozwany przesłał powodowi zdjęcia rur wadliwych oraz zdjęcia rur prawidłowo wykonanych, jak i wyznaczył termin spotkania kontrahentów.

W piśmie z dnia 10 lutego 2015 r., wobec braku odpowiedzi powódki na reklamację, pozwany, powołując się na treść art. 560 § 1 k.c., złożył kontrahentowi oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży w ramach zamówienia nr (...) z dnia 14 listopada 2014 r. Pozwany poinformował, że cała dostarczona partia towaru posiada wady fizyczne polegające na niezgodności z istotnymi warunkami zamówienia. Pozwany wyszczególnił, że rury nie miały usuniętego spawu wewnętrznego, posiadały także inne wady spawalnicze oraz nosiły ślady uszkodzeń mechanicznych. Ponadto przedłożony w dniu 2 lutego 2015 r. atest był merytorycznie niezgodny z faktycznym stanem materiału. W odpowiedzi, dnia 11 lutego 2015 r., powódka zawiadomiła pozwanego, że podjął natychmiastowe działania w związku ze złożoną reklamacją. Przejawiały się one w przekazaniu próbek dostarczonego pozwanemu towaru niezależnym instytucjom badawczym celem przebadania ich na okoliczność zgodności z przyjętą normą oraz wykazywania ewentualnych wad spawalniczych.

Przeprowadzenie ekspertyzy zlecono Laboratorium (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C. oraz Instytutowi (...) w G..

Laboratorium (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C. przekazano dwa odcinki rury o wymiarach 38x1,2 w gatunku 1.4541. Celem badania było zbadanie jakości dostarczonej rury, m.in. zawartości wytrąceń niemetalicznych w spoinie. Zakres badań obejmował badania metalograficzne makroskopowe oraz badania metalograficzne mikroskopowe. Przy ocenie nie stwierdzono niezgodności w postaci braku przetopu, występowania pęcherzy, czy pęknięć. Na podstawie przeprowadzonych badań stwierdzono, że struktura rury jest odpowiednia dla podanego

gatunku stali, struktura nie posiada śladów przegrzania, wielkość ziarna austenitu jest identyczna na całym przekroju, jak również w spoinie nie zaobserwowano wytrąceń niemetalicznych, pęknięć czy też porów.

Instytutowi (...) w G. przekazano natomiast fragment rury stalowej o wymiarach $\varnothing 38 \times 1,2$ wykonanej ze stali odpornej na korozję w gatunku 1.4541 o długości ok 500 mm ze szwem wydłużonym. Zakres badań obejmował wykonanie badań wizualnych, radiograficznych połączenia spawanego, przeprowadzenie próby statystycznego rozciągania materiału rury w celu określenia właściwości mechanicznych, określenia składu chemicznego rury w celu potwierdzenia zgodności z wymaganiami normy PN-EN 10217-7:2006 oraz danymi zawartymi w atestacie. Badania ujawniły występowanie na powierzchni zewnętrznej rury ciemną linię przebiegającą wzdłuż osi spoiny. Nadlew spoiny został obrobiony, co wynikało z zamieszczonego w świadectwie kontroli stanu dostawy $W_0^{(b)}$ według tablicy 2 normy ON – EN 10217-7:2006. W ekspertyzie stwierdzono, że widoczny fragment spoiny był gładki, jednolity. Zaobserwowano jednak występowanie regularnej, niewielkiej wypukłości biegnącej wzdłuż spoiny. Przeprowadzone badania radiograficzne nie ujawniły występowania niezgodności, a przebadany materiał spoiny spełniał wymagania normy PN – EN ISO 581. Nadto, użyta stal mieściła się w normach PN – EN 10217 -7:2006 dla stali gatunku 1.4541. W trakcie badań wykryto jednak w zmiany grubości ścianki rury w pobliżu spoiny oraz wklęsnięcia na powierzchni zewnętrznej rury w obszarze linii wtopienia. Wartości pomiaru grubości mieściły się jednak w zakresie dopuszczalnej odchyłki grubości ścianki dla klasy tolerancji wynikającej z normy PN – EN 10217-7.

W konsekwencji złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, w celu zapobieżenia obciążeniu przez innych kontrahentów karą umowną, pozwany w dniu 6 lutego 2015 r. złożył zamówienie na tożsamy towar w firmie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.. Zamówienie nr (...) dotyczyło towaru w postaci rury $\varnothing 38 \times 1,2$ wytworzonej z materiału 1.4541 w ilości 1000 sztuk, o następujących parametrach: EN 10217-7:2014, L = 9500 mm (9,5 m), współczynnik spawu V=1,0, spaw wewnętrzny oraz zewnętrzny usunięty (gładki), tolerancja wykonania: długość -0/+10 mm oraz wymiarowa D3/T3, zakres badań TC1 wg normy EN 10217-7:201. Strony ustaliły cenę w wysokości 6,22 euro za mb, termin dostawy określono na 4 tygodnie od zamówienia, jednocześnie płatność miała zostać dokonana przelewem w ciągu 30 dni od dostawy. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. przyjęła zamówienie w dniu 9 lutego 2015 r., określając jego wartość na kwotę 59 090,00 euro, a termin dostawy na 10 marca 2015 r. Po wykonaniu przedmiotu zamówienia spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) ma kwotę 72 753,38 euro brutto, z czego kwota 6 846,84 euro netto obejmowała opłatę za dostawę ekspresową.

W piśmie z dnia 24 lutego 2015 r. powódka poinformowała pozwanego o wynikach przeprowadzonych przez Instytut (...) w G. oraz Laboratorium (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. badań, na podstawie których stwierdzono zgodność dostarczonych rur z normą EN 10217-7. W piśmie podkreślono, że badania potwierdziły, iż obszar spoiny jest wolny od pęknięć, przeklejeń oraz braku przetopu, a wartości wysokości nadlewu spoiny mieszczą się w maksymalnej wysokości określonej normą EN 10217-7. W związku powyższym powódka uznała złożoną przez pozwanego reklamację za niezasadną.

W piśmie z dnia 24 lutego 2014 r. pozwany powołując się na skuteczne odstąpienie od umowy na podstawie art. 499 k.c. złożył powódce oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu wierzytelności z tytułu zapłaconej zaliczki w wysokości 5% z kwoty 51 414,00 euro na podstawie faktury pro – forma nr (...) z dnia 18 listopada 2014 r., tj. kwoty 2 570,70 euro, z wierzytelnością powoda z tytułu wykonania umowy sprzedaży udokumentowanej fakturą VAT nr (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. na kwotę 1 285,35 euro w całości oraz faktura VAT nr (...) z dnia 21 stycznia 2015 r. na kwotę 1 318,07 euro w części, tj. w kwocie 1 285,35 euro. W dokumencie tym pozwany stwierdził, iż do zapłaty przez niego na rzecz powoda pozostała jedynie kwota 32,72 euro. Jednocześnie pozwany wskazując na skutki odstąpienia od umowy poinformował, że nalicza opłatę za składowanie towaru w wysokości 20,00 zł dziennie.

Pismem z dnia 3 marca 2015 r. pozwany poinformował, iż w dalszym ciągu podtrzymuje oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 10 lutego 2015 r., podkreślając, iż dostarczony materiał jest niezgodny z treścią zamówienia oraz normą EN 10217-7. W odpowiedzi powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

W piśmie z dnia 16 marca 2015 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe twierdzenia, a ponadto wezwał powódkę do odbioru wadliwej partii rur, obciążając go jednocześnie kwotą 20,00 zł za każdy dzień ich składowania, począwszy od dnia 18 lutego 2015 r. Nadto, pozwany obciążył powódkę kosztami z tytułu ekspresowej dostawy partii rur w kwocie 6 846,84 euro od nowego dostawcy w związku ze skutecznym odstąpieniem, od umowy. W załączeniu pozwany przedłożył notę obciążeniową nr (...) oraz kopię faktury VAT od nowego dostawcy. Jednocześnie pozwany zwrócił powodowi fakturę VAT nr (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. bez ujmowania jej w zapisach księgowych. W nocie obciążeniowej nr (...) pozwany złożył oświadczenie o potrąceniu przedstawiając swoją wierzytelność w z tytułu dostawy ekspresowej w kwocie 6 846,84 zł z wierzytelnościami powódki stwierdzonymi: fakturą VAT nr (...) w części dotyczącej kwoty 32,72 euro oraz fakturą VAT nr (...) opiewającej na kwotę 725,70 euro.

W dniu 14 kwietnia 2015 r. powódka wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty, podtrzymując w nim dotychczasowe twierdzenia w zakresie prawidłowego wykonania przez nią przedmiotu zamówienia oraz domagając się zapłaty kwoty 52 172,42 euro z tytułu wystawionych przez nią faktur VAT.

W sprawie ustalono także, że atest (zamieszczony na karcie 119) spełnia wymagania zawarte w normie EN 10204, jak również dotyczy on zamówienia nr (...). Żądanie usunięcia spawu wewnętrznego mieści się w normie EN 102017-7 włącznie w ramach składanego zamówienia. W zamówieniu nr (...) wymieniono trzy wytyczne dla wytwórcy w celu prawidłowego wykonania rur, a były to norma EN 10217-7, spaw wewnętrzny usunięty (gładki), tolerancja wykonania D3/T3. Oznacza to, że zamówienie miało wykonywane być z uwzględnieniem normy EN 10217-7. Zastrzeżenie co do spawu wewnętrznego nie było precyzyjne. Dopuszczalne tolerancje wymiarów podaje norma 10217-7. Wyływka według tej normy, to wypukłość grani, którą również określa norma, podając tolerancję wymiarów grani. W zamówieniu objętym sporem użyto określenia „spaw wewnętrzny usunięty gładki”, nie wskazując bliżej o jakie parametry gładkości chodzi. Jeśli zamówienie zawiera żądanie dodatkowej jakości, to zgodnie z normą 10217-7 zamawiający powinien to żądanie w zamówieniu bezwzględnie wyspecyfikować. Tymczasem pozwany w zamówieniu użył określenia „ spaw wewnętrzny gładki”, powódka dostarczyła rury z wygładzonym szwem spawalniczym „szew z usuniętą wyływką” w ramach tolerancji normy. Spaw wewnętrzny usunięty „gładki”, według kryterium normy EN10217-7 odpowiada punktowi Wob tabeli 2 – stan dostawy , którego treść ma niemal identyczne brzmienie jak w zamówieniu numer (...) „jeśli rury mają być dostarczone z wygładzonym szwem spawalniczym - szew z usuniętą wyływką- do oznaczenia skrótowego stanu dostawy należy dopisać literę „b”. Rodzaje stanów dostawy rur są podane w tabeli 2. Jeśli zamawiający nie wskazał konkretnego stanu dostawy z tabeli 1, to wybór stanu dostawy należy do producenta. Powódka w atencie wydanym na produkt wskazała oznaczenie Wob, natomiast w zamówieniu brak precyzji, czy powierzchnia rury wewnątrz ma być gładka, wyszlifowana lub wypolerowana, czy też tylko powierzchnia grani spoiny od wewnątrz (spaw wewnętrzny gładki użyty w zamówieniu) ma być gładka, a także czy usunięcie wyływki spoiny od strony wewnętrznej ma być zgodne z tolerancjami wskazanymi w normie 10217-7, czy też wymogi mają być inne. Tolerancja wykonania i wymiarowa D3/T3 oznacza dokładność wykonania średnicy wewnętrznej rury (D3 według tabeli 10 normy 10217-7 i tolerancję grubości ścianki). Ustalono że grubość ścianki rury mieści się w tolerancji D3. Norma EN 10217-7 w punkcie 8.4.2 dotyczącym przewymiarowania spoiny zawiera w tabeli 11 maksymalne wielkości wewnętrznego i zewnętrznego nadlewu spoiny. Dla stanu po spawaniu Wob jest to tolerancja $0,1 t + 0,5 \text{ mm}$. W spornym przypadku maksymalny nadlew spoiny z wygładzonym i usuniętym szwem spawalniczym „szew z usuniętą wyływką” wynosi $0,1 \times 1,2 \text{ mm} + 0,5 \text{ mm} = 0,62 \text{ mm}$. Wielkość ta nie została przekroczona.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy każdorazowo wskazał dowody, w oparciu o które je poczynił. Dokonał oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Sąd Okręgowy uznał opinię biegłego K. W., za wiarygodną, rzetelną i sporządzoną zgodnie z zasadami logiki i wiedzy specjalnej biegłego. Sąd odmówił wiarygodności opinii sporządzonej przez Instytut (...) w G. (k.444-450), w części w której instytut twierdził, iż zamówienie numer (...) nie zostało wykonane w zakresie żądania usunięcia spawu wewnętrznego, zgodnie z tabelą 1 kolumna 5c. („na zamówienie wygładzić wyływkę wewnętrzną ze szwu rury. opcja 3: usunąć wyływkę wewnętrzną ze szwu rury) oraz w zakresie nie stosowania tolerancji przewymiarowania z tabeli numer 11 w związku z żądaniem usunięcia spawu wewnętrznego. Opinia Instytutu (...) w G. w tej części jest

sprzeczna z opinią biegłego K. W., którą Sąd uznał za wiarygodną, bo mającą oparcie w materiale dowodowym sprawy, zwłaszcza w zamówieniu i treści normy EN 10217-7. Sąd Okręgowy wskazał, że za wiarygodną uznał opinię Instytutu jedynie w zakresie spełnienia wymagań wskazanych w zamówieniu odnośnie normy EN 10217-7 w zakresie średnicy wewnętrznej i grubości ścianki punkt 8.8.1. normy, jakości zewnętrznej złącza spawanego – nie stwierdzono bowiem obecności wad spawalniczych, przyklejenia, braku przetopu, przegrzania spoin - istotnych uszkodzeń mechanicznych – pkt.8.5..2.1, normy współczynnika spawu, struktur rur ze stali 1.4.5.1

W tak poczynionych ustaleniach zważył Sąd Okręgowy, że powództwo zasługuje na uwzględnienie zaś podnoszone w obronie przed żądaniem pozwu zarzuty, w tym zarzut potrącenia, okazały się nieskuteczne.

Wskazał Sąd, że w niniejszej sprawie powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 52 172,42 euro wraz z odsetkami ustawowymi od wskazanych przez niego w pozwie kwot oraz dat z tytułu zrealizowania złożonych przez pozwanego zamówień obejmujących rury oraz kolano o wskazanych parametrach.

W obronie przed żądaniem pozwu pozwany podniósł szereg zarzutów, w tym wskazał, iż dostarczona przez powódkę partia materiału okazała się wadliwa, a w konsekwencji niezgodna ze złożonym zamówieniem, wobec czego pozwany odstąpił od umowy i złożył tożsame zamówienie u innego podmiotu. Ponadto pozwany zgłosił zarzut potrącenia.

W sprawie bezspornym było, iż pozwany w dniu 14 listopada 2014 r., po złożeniu zapytania ofertowego oraz przeprowadzaniu szczegółowej korespondencji, złożył powódce zamówienie nr (...) na rurę Ø 38x1,2 wykonaną z materiału o symbolu 1.4541 w ilości 1 000 sztuk, odpowiadającą normie EN 10217-7, o następujących parametrach: L=9500 mm (9,5 cm), współczynnik spawu V=1,0, spaw wewnętrzny usunięty (gładki), tolerancja wykonania: długość -0/+10 mm oraz wymiarowa D3/T3, a powód to zamówienie przyjął do realizacji. Poza sporem pozostawało również, iż pozwany złożył powodowi dnia 13 stycznia 2015 r. zamówienie nr (...) na rurę Ø 50x2,0 wykonaną z materiału o symbolu 1.4301 w ilości 114 mb, opowiadającą normie EN 10217-7 oraz jedną sztukę kolana Ø508x4 wytworzonego wytworzoną z tego samego surowca. Drugie z zamówień zostało przez powoda prawidłowo oraz terminowo zrealizowane.

Podniósł Sąd Okręgowy, że istota sporu sprowadzała się do ustalenia tego czy powódka w prawidłowy sposób zrealizowała zamówienie nr (...), czyli czy dostarczyła pozwanemu „dzieło” zgodne z zamówieniem.

Uznał Sąd, że „powódka dostarczyła pozwanemu rurę z usuniętym szwem spawalniczym, zgodnie z zamówieniem nr (...) z dnia 14 listopada 2014 r., która - po przeprowadzaniu przez pracowników pozwanego wstępnych oględzin pod kątem ewentualnych uszkodzeń transportowych - została przyjęta. Bezspornie powódka zrealizowała również w całości zamówienie nr (...) z dnia 13 stycznia 2015 r. W związku z dostarczeniem pozwanemu dzieła objętego zamówieniami nr (...) oraz (...) powódka wystawiła następujące faktury VAT: fakturę VAT nr (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. opiewającą na kwotę 51 414,00 euro, z terminem zapłaty do 13 marca 2015 r., fakturę VAT nr (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. opiewającą na kwotę 1 285,35 euro, z terminem zapłaty do dnia 13 marca 2015 r., fakturę VAT nr (...) z dnia 21 stycznia 2015 r. opiewającą na kwotę 1 318,07 euro, z terminem zapłaty do dnia 22 marca 2015 r., fakturę VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2015 r. opiewającą na kwotę 725,70 euro, z terminem zapłaty do dnia 28 marca 2015 r.”

„W ocenie Sądu Okręgowego strony łączyła umowa o dzieło. Przytoczył Sąd przepis art. 627 k.p.c. W braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła (art. 642 § 1 k.c.).

Z wyników postępowania dowodowego wynika, że w zamówieniu objętym sporem użyto określenia „spaw wewnętrzny usunięty gładki,” nie wskazując bliżej o jakie parametry gładkości chodzi. Pozwany nie wskazał w zamówieniu tolerancji na wypływkę, zadawając się wskazaniem wymagań D3/T3, co wskazuje na wykonanie zamówienia według tej normy, w tych granicach, czyli średnica według tabeli tolerancji i grubość według T3. Oceniając treść zamówienia biegły stwierdził, że wymóg gładkości był wymogiem ponad normę. Jeśli zamówienie zawiera żądanie dodatkowej jakości, to zgodnie z normą 10217-7 zamawiający powinien to w zamówieniu bezwzględnie

wyspecyfikować. Tymczasem pozwany użył w zamówieniu określenia „spaw gładki”, powódka dostarczyła rury z wygładzonym szwem spawalniczym – szew z usuniętą wypływką w ramach tolerancji żądanej normy.

Spór pomiędzy stronami powstał w związku ze złożonym zamówieniem na kanwie tego, że jest to, zdaniem pozwanego, niewystarczające wygładzenie, a zdaniem powódki efekt spawu gładkiego został osiągnięty, bo wygładzenie mieściło się w granicach tolerancji normy.

Wskazał Sąd Okręgowy, że spaw wewnętrzny usunięty „gładki” według kryteriów normy 102017-7 odpowiada punktowi Wob tabeli 2 – stan dostawy, którego treść ma niemal identyczne brzmienie, jak w zamówieniu nr (...), tj. „jeśli rury mają być dostarczone z wygładzonym szwem spawalniczym „szew z usuniętą wypływką” – do oznaczenia skróտowego stanu dostawy należało dopisać literę „b”. Rodzaje stanów dostawy nie są podane w tabeli 2. Jeśli zamawiający nie wskazał konkretnego stanu dostawy z tabeli 1, to wybór stanu dostawy należał do producenta. Powódka w atescie wydanym na produkt wskazała oznaczenie „Wob”, natomiast, na co wskazał biegły, w zamówieniu brak precyzji, czy powierzchnia rury ma być wewnątrz gładka, wyszlifowana lub wypolerowana, czy też tylko powierzchnia grani spoiny od wewnątrz („spaw wewnętrzny gładki” – użyty w zamówieniu) ma być gładka, a także czy usunięcie wypływki spoiny od strony wewnętrznej ma być zgodne z tolerancjami wskazanymi w normie 10217-7, czy też wymogi były inne. Tolerancja wykonania, wymogi D3, T3 oznacza dokładność wykonania średnicy zewnętrznej rury (D3) według tabeli 10 normy 10217-7 i tolerancję grubości ścianki. Grubość ścianki rury mieści się w tolerancji T3. Norma EN 10217-7 w punkcie 8.8.4.2, dotyczącym przewymiarowania spoiny, zawiera w tabeli 11 maksymalne wielkości wewnętrznej i zewnętrznej nadlew spoiny. Dla stanu po spawaniu Wob jest to tolerancja $0,1 t + 0,5$ mm.

W sprawie maksymalny nadlew spoiny z wygładzonym i usuniętym szwem spawalniczym „szew z usuniętą wypływką” wynosił $0,1 \times 1,2$ mm + $0,5$ mm = $0,62$ mm. Wielkość ta nie została przekroczona. Skoro zatem pozwany nie podał w zamówieniu konkretnej wartości tolerancji obróbki, to nie może teraz skutecznie podnosić zarzutu nienależytego wykonania zamówienia, skoro wyrób mieścił się w granicach tolerancji zakreślonej w normie”.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 marca 2017 r. (sygn. akt I CSK 443/16, LEX nr 2297407), że wątpliwości interpretacyjne, niedające się usunąć w drodze ogólnych zasad wykładni oświadczeń woli, powinny być interpretowane na niekorzyść autora tekstu umowy wywołującego wątpliwości. Strona, która korzysta z faktycznej swobody formułowania tekstu umowy, ponosi bowiem ryzyko jego niejasnej redakcji. W przypadku oświadczenia ujętego w formie pisemnej sens oświadczeń woli ustala się na podstawie wykładni tekstu dokumentu. Podstawową rolę mają tu językowe normy znaczeniowe ale także kontekst i związki znaczeniowe poszczególnych postanowień. Tekst nie stanowi jednak wyłącznej podstawy wykładni ujętych w nim oświadczeń lecz konieczne jest również zbadanie zamiaru i celu stron, który nie musi być celem uzgodnionym, lecz wystarcza cel zamierzony przez jedną i wiadomy drugiej, a także kontekstu faktycznego w jakim umowę uzgadniano i zawierano oraz okoliczności towarzyszących złożeniu oświadczenia woli.

Odwołał się Sąd Okręgowy również do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2013 r. (sygn. akt IV CSK 1/13, LEX nr 1375459), wskazał że wątpliwości interpretacyjne, które nie dają się usunąć w drodze ogólnych dyrektyw wykładni oświadczeń woli, powinny być rozstrzygnięte na niekorzyść strony, która zredagowała tekst je wywołujący (in dubio contra proferentem). Ryzyko nie dających się usunąć w drodze ogólnych dyrektyw wykładni oświadczeń woli niejasności tekstu umowy powinna ponieść ta strona, która tekst zredagowała. Ustalając znaczenie oświadczenia woli utrwalonego na piśmie rzeczywiście należy zacząć od jego sensu wynikającego z reguł językowych, z uwzględnieniem zasad, zwrotów i zwyczajów językowych przyjętych w środowisku, do którego należą strony, a następnie ogólnych reguł językowych. Trzeba jednak mieć na uwadze nie tylko interpretowany zwrot, ale także jego kontekst. Nie można przyjąć takiego znaczenia interpretowanego zwrotu, który pozostawałby w sprzeczności z pozostałymi składnikami wypowiedzi zamieszczonej w tym samym tekście. Klóciłoby się to bowiem z założeniem o racjonalnym działaniu uczestników obrotu prawnego.

Uznał Sąd, że „to pozwany ponosi odpowiedzialność za nieprecyzyjne i w sposób zbyt ogólnikowy określenie parametrów dzieła. Zważyć trzeba, że pozwany jest profesjonalistą, od którego, przy składaniu zamówienia oczekuje

się podwyższonego miernika staranności, zgodnie z art. 355 § 2 k.c. Należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Tymczasem sporządzający ofertę Ł. Z., zeznając w charakterze świadka, stwierdził, że nie czytał normy EN 10217-7 od początku do końca, co oznacza, że nie do końca zapoznał się z warunkami normy wskazanej jako podstawa zamówienia. W kontekście tych rozważań brak jest podstaw do twierdzenia, że to powód wykonał dzieło w sposób wadliwy, czy też że doprowadził do powstania wad w dziele i to wad istotnych. Pozwany, składając zamówienie winien tak określić jego przedmiot, aby uzyskać zamierzone przez siebie dzieło, niedookreślenie, które wystąpiło w zamówieniu obciąża pozwanego i to on ponosi odpowiedzialność za treść zamówienia, jakie złożył powódce.

W ocenie Sądu Okręgowego odstąpienie od umowy dokonane przez pozwanego było nieskuteczne, albowiem zgodnie z art. 637 § 2 k.c., który obowiązywał w dacie wykonania umowy stron, uprawnienie do odstąpienia od umowy przysługiwało wówczas, gdy wady dzieła były istotne. Tymczasem w niniejszej sprawie wady te nie wystąpiły, dzieło nie było wadliwe, gdyż powódka wykonała je zgodnie z zamówieniem pozwanego. Zatem nie można mówić o jakichkolwiek wadach dzieła, a w szczególności o jego wadach istotnych. Dla skuteczności odstąpienia na podstawie art. 637 § 2 k.c. niezbędne jest bowiem wykazanie, że wady były istotne, a nadto, że albo nieusuwalne albo nie można ich usunąć w odpowiednim terminie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11.07.2017 r. sygn. I ACa 660/16, LEX nr 2348582). Tych okoliczności pozwany nie udowodnił (art. 6 k.c.).

Odnosząc się do dokonanych przez pozwanego jeszcze przed wszczęciem niniejszego procesu potrąceń należy wskazać, iż nie były one skuteczne.

Pismem z dnia 24 lutego 2015 r. pozwany złożył powódce oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu wierzytelności w wysokości 2 570,70 euro z tytułu uiszczonej na rzecz sprzedawcy przedpłaty, z wierzytelnościami powoda z tytułu zrealizowania zamówienia nr (...) r. oraz złożone w dniu 16 marca 2015 r. przez pozwanego oświadczenie o potrąceniu swojej wierzytelności z tytułu dostawy ekspresowej towaru od innego sprzedawcy w wysokości 6 846,84 euro z pozostałą częścią wierzytelności powoda w wysokości 32,72 euro wynikającą z faktury VAT (...) oraz wierzytelnością powoda wynikającą z faktury VAT (...) w wysokości 725,70 euro.

Przytoczył Sąd Okręgowy przepis art. 498 k.p.c. i stwierdził, że oświadczenie o potrąceniu, o którym mowa w art. 499 k.c., jest czynnością materialnoprawną powodującą - w razie wystąpienia przesłanek określonych w art. 498 § 1 k.c. - odpowiednie umorzenie wzajemnych wierzytelności, natomiast zarzut potrącenia jest czynnością procesową, polegającą na żądaniu oddalenia powództwa w całości lub w części z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte żądaniem pozwu wygasło wskutek potrącenia. Oświadczenie o potrąceniu stanowi zatem materialnoprawną podstawę zarzutu potrącenia. Do dokonania potrącenia może dojść zarówno w ramach postępowania sądowego, jak i poza nim. W trakcie postępowania sądowego uprawniony może połączyć złożenie oświadczenia woli o potrąceniu z podniesieniem zarzutu potrącenia.

Reasumując uznał Sąd Okręgowy, że o potrąceniu nie mogły odnieść skutku w postaci wzajemnego umorzenia wierzytelności stron, albowiem pozwanemu nie przysługiwały wymagalne wierzytelności pieniężne wobec powódki, którą pozwany mógłby skutecznie potrącić z należnościami dochodzonymi w sprawie.

Z tych przyczyn oddalono powództwo w całości orzekając jak w punkcie pierwszym wyroku na mocy art. 627 k.c. w związku z art. 481 k.c.”.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego, jako przegrywającego proces. Na koszty złożyły się opłata od pozwu w kwocie 10 747 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki w wysokości 7 200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, opłata od zażalenia w kwocie 150 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w postępowaniu zażaleniowym w wysokości 3 600 zł.

Na mocy art. 83 i 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 2 939,80 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Wyrok zaskarżył apelacją pozwany, w całości, i zarzucając mu:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to: art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. przez dopuszczenie przez Sąd Okręgowy dowodu z opinii biegłego w sytuacji, gdy uprzednio z taką tezą dowodową dopuścił dowód z opinii instytutu, co oznacza dopuszczenie dowodu pomimo braku jakichkolwiek okoliczności uzasadniających jego dopuszczenie z urzędu i co miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, było działaniem wbrew zasadzie kontrydiktoryjności i równości stron, doprowadzając do naruszenia prawa do bezstronnego sądu,

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c., 290 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego i niezasadne odmówienie wiarygodności – bez podania uzasadnienia – istotnemu dla rozstrzygnięcia ustaleniu opinii instytutu naukowo-badawczego Instytutu (...) w G., stwierdzającemu, że zamówienie (...) nie zostało wykonane w zakresie żądania usunięcia spawu wewnętrznego,

3. art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego, polegający na pominięciu istotnego dla rozstrzygnięcia dowodu w postaci dopuszczonej w sprawie opinii prywatnej – opinii technicznej (...) Sp. z o.o. nr (...) z 6 czerwca 2017 roku;

II. naruszenie prawa procesowego – art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na dokonaniu nieprawidłowych ustaleń (wniosków) i błędnym przyjęciu, że:

1. powódka dostarczyła pozwanemu rurę z usuniętym szwem spawalniczym, zgodnie z zamówieniem nr (...) (str. 14 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego), podczas gdy nie wykazał tego żaden z przeprowadzonych w tym zakresie dowodów,

2. „spór pomiędzy stronami powstał w związku ze złożonym zamówieniem na kanwie tego, że jest to, zdaniem pozwanego, niewystarczające wygładzenie, a zdaniem powoda efekt spawu gładkiego został osiągnięty, bo wygładzenie mieściło się w granicach normy” (str. 15 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego), podczas gdy istotą sporu jest w ogóle brak usunięcia sprawy wewnętrznego w sprzedanej przez powoda partii rur,

3. „strony łączyła umowa o dzieło” (str. 14 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego), podczas gdy z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że strony zawarły umowę sprzedaży;

III. naruszenie prawa materialnego przez:

1. niewłaściwe zastosowanie art. 627 k.c. oraz art. 637 § 2 k.c. w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy uznał, że pomiędzy stronami została zawarta umowa o dzieło i wobec tego pozwany nie dokonał skutecznego odstąpienia od umowy z uwagi na niespełnienie przesłanek odstąpienia od umowy określonych w obowiązującym w dacie zawierania umowy art. 637 § 2 k.c.

2. brak zastosowania:

3. a) art. 535 k.c. i art. 556 § 1 k.c. w zw. z art. 560 § 1 k.c. w zakresie w jakim Sąd Okręgowy nie uznał, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży stanowiącej o podstawie odpowiedzialności powoda względem pozwanego z tytułu rękojmi za wady i w związku z tym prawa odstąpienia od umowy na skutek wady zakupionych rzeczy oznaczonych co do gatunku,

b) art. 498 k.c. w zw. z art. 499 k.c. w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy uznał, że nie doszło do skutecznego potrącenia wzajemnych wierzytelności,

c) art. 354 § 1 k.c. w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne, podczas gdy powód nie wykonał swojego zobowiązania względem pozwanego zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego,

d) normy PN-EN 10217-7:2005, obowiązującej w dniu zawarcia umowy między stronami lecz normę PN-EN 10217-7:2014, która obowiązuje od dnia 1 stycznia 2015 roku, czyli nie była normą obowiązującą w dniu składania zamówienia przez pozwanego i jego potwierdzania przez powoda;

3. błędną wykładnie art. 65 §2 k.c. w związku z treścią normy PN-EN 102017-7, tj.:

a) postanowień normy zwartych w 7.2 (Produkcja i stan dostawy rur) oraz w Tabeli 1 poprzez przyjęcie, iż treść zamówienia (...) nie zawierała, dopuszczalnego treścią normy, dodatkowego warunku zamówienia obejmującego usunięcie wypłytki wewnętrznej ze szwu rury,

b) zapisu 8.8.4.2 (Przewymiarowanie spoiny) oraz Tabeli 11 (Maksymalny nadlew spoiny) przez przyjęcie, że zamówienie (...) zostało zrealizowane przez powoda zgodnie z jego treścią, podczas gdy powód nie zrealizował wymagania obejmującego usunięcie wypłytki wewnętrznej ze szwu rury.

Wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego obejmujących obie instancje, według norm przepisanych,

ewentualnie o:

II. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania, przy pozostawieniu temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w obu instancjach (k. 523-537).

W odpowiedzi na apelację pozwanego powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego (k: 551-560).

Rozpoznając apelację pozwanego Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja podlega oddaleniu.

Po pierwsze, Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i wyciągnięte też z nich wnioski ze zmianą o czym poniżej, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., zaś zarzut apelacji o tym, że ustalenia te są dotknięte jakimkolwiek błędem nie może być w żadnym razie podzielony.

W istocie rzeczy apelacja pozwanego opiera się na zarzucie sprzeczności istotnych ustaleń sądu z zebranych w sprawie materiale dowodowym. Tego rodzaju sprzeczność, która mogłaby mieć wpływ na wynik sprawy zachodzi wtedy gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją do jakiej dochodzi sąd na podstawie tego materiału.

W istocie rzeczy chodzi tu więc o sytuację, gdy sąd zebrał materiał dowodowy ale źle go ocenił. Dlatego też owa sprzeczność polega na przeinaczeniu treści dowodu, a nadto obejmuje wszelkie wypadki wadliwości wynikające z naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a więc błędy popełnione przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zatem sprzeczność ta występuje w przypadku, oprócz przeinaczenia dowodu, gdy sąd pominię pewne zebrane w sprawie dowody – wbrew obowiązкови oceny całokształtu okoliczności sprawy, gdy sąd przyjmie pewne fakty za udowodnione, chociaż nie zostały one w ogóle lub nawet dostatecznie potwierdzone, a wreszcie wtedy, gdy ocena

materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania, co oznacza, iż sąd wyprowadził błędny logicznie wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, tak rozumianych uchybień w zakresie oceny dowodów Sądowi Okręgowemu postawić w żaden sposób nie można i to w odniesieniu do dowodów rzeczowych (z dokumentów, w tym prywatnych opinii przedłożonych przez strony, a zaliczonych w poczet materiału dowodowego, w tym w odniesieniu do dokumentu, którego treść – więc procesowego stanowiska stron – uznało za wniesioną na rozprawie apelację, a to polską Normę PN-EN 10217-7, a także opinii biegłych, o czym poniżej.

Zgodnie z treścią art. 229 k.p.c. okoliczności niesporne nie wymagają dowodu. Tę uwagę czyni Sąd w odniesieniu do dokumentu przedłożonego przez pełnomocnika powódki na rozprawie apelacyjnej, a to polskiej normy PN-EN 10217-7 obowiązującej w dacie składania zamówienia dla ustalenia, że treść tej normy jest tożsama w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy z treścią normy wskazanej w opinii biegłego K.W. (k: 578/2 00:18:16).

Choć w piśmie procesowym z 9 lipca 2019 roku, złożonym w terminie publikacyjnym pełnomocnik pozwanego zanegował treść pisemnego protokołu sporządzonego na rozprawie apelacyjnej „iż nie wniósł o dopuszczenie zgłoszonego przez powódkę wniosku dowodowego z dokumentu tj. z treści normy PN-EN 10217-7: 2005, co ma „potwierdzić niewątpliwie zapis audio-video z rozprawy”. (k: 582). Sąd Apelacyjny zauważa, że protokół z przebiegu rozprawy apelacyjnej poprzedzającej wydanie orzeczenia, został sporządzony za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk. Zauważyć również należy, iż zgodnie z przepisem art. 160 § 2 k.p.c. zapis dźwięku nie podlega sprostowaniu. Formalnie wniosek o sprostowanie bądź uzupełnienie protokołu nie został zgłoszony. Rejestracje zaś wypowiedzi pełnomocnik pozwanego odwołującej się do dokumentu tj. polskiej normy PN-EN10217-07, jest jednoznaczna (k: 578/2 00:26:34); (00:29:54) „proszę o dopuszczenie”, (00:30:09) „nie oponuję”; 00:30:51 pozostawia do decyzji sądu”.

Stąd treść pisma znajdującego się na karcie 581 akt jest niezrozumiała. Nadmienić należy, iż norma PE-EN 10217-7:206 (data publikacji 28.12.2006 roku została wycofana 23 grudnia 2014 roku, gdy zamówienie zostało złożone w dniu 14 listopada 2014 roku. Dokumenty znajdujące się na karcie 64-70 akt dotyczą normy obowiązującej po 23 grudnia 2014 roku.

Z wypowiedzi pełnomocnika pozwanego na pytanie Sądu dotyczące ustosunkowania się co do złożonego na rozprawie wniosku dowodowego wynikało, iż pełnomocnik pozwanego nie kwestionuje powołanej przez powódkę okoliczności, iż treść wnioskowanej jak dowód normy PN-EN 102 17-7, w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy jest zbieżna z treścią normy na podstawie, której biegli K. W. i Instytut (...) w G. wydali w sprawie opinię. Sformułowanie w apelacji zarzutu opisanego w punkcie III.2.d. tj. wydania opinii, której wnioski podzielił Sąd, na normie która nie była normą obowiązującą w dacie złożenia zamówienia przez pozwanego i jego potwierdzenia przez powódkę, choć strony i przedkładane przez nie pisma przywoływały normę nieobowiązującą w dacie złożenia zamówienia (która to norma weszła w życie po 23 grudnia 2014 roku), w świetle regulacji art. 381 k.p.c. skoro potrzeba powołania w/w dowodu wyniknęła na etapie postępowania apelacyjnego, a apelujący pomimo powołania się na tę normę PN-EN 10217-7, nie dołączył jej do apelacji, wskazanie tegoż dowodu przez powódkę na wykazanie twierdzeń zawartych w odpowiedzi na apelację, uwzględniając stanowisko pełnomocnika pozwanego (k: 578/2 00:26:34), uzasadniało zaliczenie tegoż dowodu w poczet materiału dowodowego sprawy.

Postanowienia przywołanej normy nie mają przedłożenia na ocenę apelacji, albowiem zapisy jej, o czym poniżej uzasadniają w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie stwierdzenie Sądu Okręgowego, iż powódka wykonała w prawidłowy sposób zamówienie nr (...) roku z 14 listopada 2014 roku, czyli sprzedała pozwanemu towar zgodnie z zamówieniem. Istota sporu, wbrew stanowisku pozwanego, sprowadzała się do ustalenia czy powódka w prawidłowy sposób zrealizowała zamówienie.

Nie podziela Sąd Apelacyjny zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zarzucenie naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę, a czyni to apelujący, alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu podstaw tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Wnioski

wyprowadzone przez Sąd Okręgowy z zebranego w sprawie materiału dowodowego są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a ocena materiału dowodowego nie narusza regulacji art. 233 § 1 k.p.c. Skoro w ocenie Sądu Apelacyjnego pozwany nie podważył oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy, brak było podstaw do zmiany oceny przeprowadzonych dowodów przy uwzględnieniu treści normy PN-EN10217/7. Dopuszczenie dowodu z prywatnej opinii technicznej (...) Sp. z o.o., jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, z uwagi na jej zakres, podmiot zlecający, będący w istocie podbudowaniem, uzasadnieniem stanowiska procesowego pozwanego o wiadomości specjalne wobec sporu, którego rozstrzygnięcie wymagało zasięgnięcia wiadomości specjalnych, w świetle regulacji art. 278 k.p.c. w żadnym razie nie oznacza „podważenia” opinii sądowej, naruszenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c., regulacji prawnych wskazanych w pierwszym zakresie apelacyjnym.

W odpowiedzi na pozew wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu inżynierii materiałowej na okoliczności wskazane na karcie 82/2 akt sprawy. W odpowiedzi na odpowiedź na pozew powódka wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu materiałoznawstwa na okoliczność ustalenia czy rury dostarczone pozwanemu są zgodne z normą EN 10217-7 (k:213).

Po przeprowadzeniu dowodów z dokumentów, osobowych (z zeznań świadków) zakwestionowaniu przez strony przedłożonych przez nie prywatnych opinii złożonych do akt sprawy (k: 284/2 02:13:57). Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii instytutu na okoliczność wskazaną w postanowieniu dowodowym wydanym na rozprawie w dniu 20 września 2016 roku. Strony przestawiły swoje propozycje co do instytutu mającego wykonać opinię (k: 291, k: 295). Faktem jest, iż postanowieniem z 10 listopada 2016 roku Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego do spraw spawalnictwa dr inż. K. W. na okoliczność wskazaną w tymże postanowieniu (k: 297), doręczając odpis postanowienia dowodowego pełnomocnikom stron. Po wydaniu opinii pisemnej, zgłoszeniu do niej zastrzeżenia, strony w toku rozprawy w dniu 11 maja 2017 roku mogły biegłemu zadawać pytania. Biegły złożył wyjaśnienia, odniósł się do zastrzeżeń stron (k: 337-340). Postanowieniem zaś z dnia 25 maja 2017 roku zmienił postanowienie dowodowe (k: 339/2) i dopuścił dowód z opinii Instytutu (...) (...) w G. na okoliczność wskazaną w postanowieniu dowodowym (k: 341). Ten dowód został przeprowadzony, zaś w imieniu instytutu ustne wyjaśnienia złożył prof. dr hab. J.W. (k: 452-454, 451). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy na karcie 477 akt wskazał, iż dowód z opinii biegłego, a następnie dowód z opinii instytutu został dopuszczony na tę samą okoliczność.

Skoro na gruncie rozpoznawanej sprawy, do jej rozstrzygnięcia niezbędne były wiadomości specjalne, o czym zdecydował Sąd Okręgowy, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego było konieczne. Nie powinno budzić wątpliwości, że opinia biegłego miała na celu ułatwienie Sądowi rozeznania i zrozumienia rozstrzyganej kwestii wymagającej wiadomości specjalnych, by odpowiedzieć na pytanie, czy powódka w prawidłowy sposób zrealizowała zamówienie z 14 listopada 2014 roku nr (...), czy sprzedany towar był wadliwy. Biegłym może być osoba fizyczna (biegły sądowy lub biegły ad hoc); sąd może zwrócić się o wydanie opinii również do instytutu naukowego lub naukowo-badawczego (art. 290 k.p.c.). I taka sytuacja miała miejsce na gruncie rozpoznawanej sprawy. Sąd decyduje o licznie biegłych (art. 278 § 1 in fine k.p.c.). Kolejność dopuszczonych i przeprowadzonych dowodów z opinii biegłego i instytutu, w ocenie Sądu Apelacyjnego, na gruncie rozpoznawanej sprawy, w żadnym razie nie uzasadnia podzielenia zarzutu pierwszego naruszenia przepisów art. 272 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Nie istnieją normatywne ograniczenia co do liczby biegłych wobec czego sąd dysponuje swobodą w zakresie wyboru i liczby powołanych biegłych, przy czym sąd nie jest związany wnioskami strony co do liczby biegłych i wyboru osoby biegłego oraz jego specjalności.

Sąd działając w ramach przysługującego mu uprawnienia, realizuje cel wydania wyroku, wydanego z rzeczywistym stanem rzeczy. Nie powinno budzić wątpliwości, co do prawa sądu dopuszczenia z urzędu dowodu niewskazanego przez stronę, jeżeli wymaga tego interes publiczny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11.12.2015 roku, III CSK 23/15). Zarzut nadużycia przez Sąd Okręgowy uprawnień wynikających z przepisu art. 232 zdanie 2 k.p.c., jest bezzasadny. Nadmienić należy, iż po wydaniu opinii przez biegłego K. W. pozwany zawnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego (k: 339 01:48:39). Dopuszczony dowód z opinii Instytutu (...) w G. m.in. na okoliczność zachowania

prawkłowego procesu produkcji rur, nie potwierdził wystąpienia jakikolwiek wad technicznych dostarczonych rur m.in. braku przetopu (opinia k:448) przyklejeń (opinia k:449).

Dowody z opinii biegłych podlegały ocenie Sądu Okręgowego na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., pod względem fachowości, rzetelności, logiczności sformułowanych wniosków, ich kategoryczności.

Nie zasługuje na podzielenie zarzut pozwanego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c., art. 290 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c., skoro na karcie 485 akt, dokonując oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, wskazał Sąd Okręgowy w jakim zakresie i dlaczego podzielił wnioski opinii Instytutu oraz biegłego K. W., a także dlaczego i w jakim zakresie nie podzielił opinii Instytutu.

Nie zachodziła potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego, skoro przeprowadzona opinia (ustna i pisemna) K. W. nie zawierała istotnych luk, jest jasna i pełna, kompletna, odpowiada na postawione tezy dowodowe, należycie uzasadniona i weryfikowalna, zaś wydając ustne wyjaśnienia biegły udzielił jasnych odpowiedzi opartych o normę EN 10217-7, odnosząc się do jej postanowień. Biegły „obronił” swoją opinię, w przeciwieństwie do reprezentanta Instytutu, prof. dr hab. J. W., który w ustnych wyjaśnieniach nie potrafił uzasadnić racji przyjętego stanowiska. (k: 452-454, k:451).

Obie opinie podlegały ocenie na gruncie art. 233 § 1 k.p.c. Żaden z tych dowodów przez fakt podmiotu go sporządzającego nie był dowodem „ważniejszym”, czy też „o większej wartości dowodowej”. Fakt wydania opinii przez biegłego K. W. w oparciu o materiał aktowy, w żadnym razie tej opinii nie dyskwalifikuje. Zważywszy na tezę dowodową, okoliczności na które ów biegły miał się wypowiedzieć. Biegły ten podczas składania ustnych wyjaśnień wykazał się dobrym, lepszym przygotowaniem merytorycznym w zakresie znajomości normy EN 10217-7, wyjaśnił i uzasadnił w sposób prosty i logiczny w oparciu o treść w/w normy stawiane przez siebie tezy i wnioski. Opinia tegoż biegłego jest przekonująca, również podziela ją w całości Sąd Apelacyjny.

W zakresie wskazanej normy EN 10217-7:2014 (EN 10217-07:2015) (k:64-70), do której odnosili się biegli, w zakresie objętym sporem, jak już wyżej wskazano w dacie złożenia zamówienia tj. 14 listopada 2014 roku obowiązywała norma PN-EN 10217-7, opublikowana 28 grudnia 2006 roku, wycofana 23 grudnia 2014 roku. Na kartach 64-70 akt przywołano wyciąg z normy obowiązującej do 23 grudnia 2014 roku. W postępowaniu apelacyjnym powód przedłożył, do akt tekst normy (k:577) „Rury stalowe ze szwem do zastosowań ciśnieniowych Warunki techniczne dostawy (część 7: Rury ze stali odpornych na korozję”.

Na stronie 9 dokumentu wskazano przykłady zamówień; w punkcie 7 Procesy wytwarzania rury” z blachy walcowanej na gorąco lub na zimno, z arkusza lub taśmy w Opinii 1 lub 2 „proces wytwarzania rur i (lub jego przebieg podaje zamawiający.

W Tablicy 1 proces wytwarzania rur, przebieg procesu, materiał wsadowy, operacja kształtowania i stan spoiny. W punkcie 7.2.4. Rodzaje stanu dostawy rur podano w Tablicy 2 – stany dostawy – wskazując, że „w przypadku rur zamówionych z wygładzonymi spoinami „nadlew obrobiony” literę „b” należy dodać do symbolu rodzaju stanu; WO^b – rodzaj stanu dostawy – spawane z blachy walcowanej (...), stan powierzchni – po spawaniu. Na stronie 23 dokumentu punkt 8.8.41. Tolerancja średnicy zewnętrznej i grubości ścianki, Tablica 10 – Tolerancja średnicy zewnętrznej i grubości ścianki, wskazano dopuszczalną odchyłkę $\pm 10\%$ lub $\pm 0,2$ mm w zależności, która większa, zaś w Tablicy 11 – Maksymalna wysokość modelu spoiny przy stanie spoiny – po spawaniu, maksymalną wysokość spoiny nadlewu $0,10 T + 0,5$ (str. 23 dokumentu k:577).

Podziela Sąd Apelacyjny stanowisko Sądu Okręgowego, zajęte na karcie 489 akt, że wątpliwości interpretacyjne niedające się usunąć w drodze ogólnych zasad wykładni oświadczeń woli, powinny być interpretowane na niekorzyść autora tekstu umowy wywołującego wątpliwości.

Ryzyko nie dających się usunąć w drodze ogólnych dyrektyw wykładni oświadczeń woli niejasności tekstu umowy wywołującego wątpliwości powinna ponieść ta strona, która tekst zredagowała. To pozwany złożył zamówienie na

towar będący przedmiotem innej umowy, zobowiązującej go jako profesjonalistę do wykonania określonej inwestycji. Zatem to pozwany ponosi odpowiedzialność za nieprecyzyjne i w sposób zbyt ogólnikowy określenie parametrów towaru. Podzielić również należy stanowisko Sądu Okręgowego, iż sporządzający ofertę w imieniu pozwanego Ł. Z. (pracownik pozwanego, świadek k: 281-283), formułując dokument zamówienia winien tak określić jego przedmiot, aby uzyskać zamierzony towar.

Świadek ten przyznał, że (01:04:04 k: 282/2) z informacji projektanta wynikało, iż współczynnik spawu powinien wynosić 1,0 co zawarłem w porozumieniu, a także że powinien być usunięty spaw (01:19:30) Norma EN 10217-7 ma współczynnik spawu 1,0, (01:22:12) norma ta odnosi się do rur instalacyjnych przesyłowych. Rura spożywcza według normy DIN 11850 jest rurą spawaną, nie jest rurą ciągnioną. Nie czytałem normy EN 10217-7 od początku do końca.

Świadek A. K. m.in. zeznała (k: 283-284/2 02:00:09) pan Z. nie mówił co rozumie przez spaw wewnętrzny gładki, operowali pojęciem spawu gładkiego; podczas spotkania operowali normą, pojęciem spawu wewnętrznego. W zamówieniu nr (...) (k: 17) nazwę towaru określono jako: rura \varnothing 38x1,2 EN 10217 -7 L=9500 mm (9,5m). Współczynnik spawu $V=1,0$. Spaw wewnętrzny usunięty (gładki). Tolerancja wykonania: długości $-0 +10$ mm oraz wymiarowa D3/T3, materiał 1.4541, na materiał wymagany atest 3.1 wg EN 10204. Uwzględniając treść normy PN-EN 10217-7 (k: 577), dzieląc ocenę materiału dowodowego i ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy stwierdzić należy, że spaw wewnętrzny usunięty „gładki” odpowiada punktowi WO^(b) Tabeli 2 – stan dostawy (w przypadku rur zamówionych z wygładzonymi spoiwami („nadlew obrobiony”) literę „b” należy dodać do symbolu rodzaju stopu. Tablica 1 – Proces wytwarzania rur, przebieg procesu, materiał wsadowy, operacja kształtowania i stan spoiny. Jak wynika z punktu 7 Proces wytwarzania: Opcja 2 Proces wytwarzania rur i/lub jego przebieg podaje zamawiający; Jeżeli nie podano opcji 2 to proces wytwarzania i/lub jego przebieg pozostawia się do uznania wytwórcy. Punkt 7.2.4 (str. 11 dokumentu k: 577). Na co biegły K. W. zwrócił uwagę w zamówieniu brak precyzji, czy powierzchnia rury ma być wyszlifowana czy wypolerowana, czy powierzchnia grani spoiny od wewnątrz („spaw wewnątrz gładki”) ma być gładka, czy usunięcie wypłytki spoiny od strony wewnętrznej ma być zgodne z tolerancjami wskazanymi w normie 10217 7, czy też wymogi były inne. Punkt 8.8.4. Tolerancja-Tablica 10, Tablica 11 – Maksymalna wysokość nadlewu spoiny, dla stanu po spawaniu WO^(b) jest to tolerancja $0,10T + 0,5$. W sprawie maksymalny nadlew spoiny z wygładzonym i usuniętym szwem spawalniczym wynosił $01 \times 1,2 \text{ mm} + 0,5 \text{ mm} = 0,62 \text{ mm}$. Wielkość ta nie została, jak wykazało postępowanie dowodowe, przekroczona.

Racje ma Sąd Okręgowy, że skoro pozwany nie podał w zamówieniu konkretnej wartości tolerancji obróbki, to nie może teraz skutecznie podnosić zarzutu nienależytego wykonania zamówienia, skoro dostarczony towar – rury mieściły się w granicach tolerancji zakreślonej w normie.

Pozwany nie wskazał w zamówieniu tolerancji na wypływkę zadawalając się wskazaniem wymagań D3/T3, co wskazuje na wykonanie zamówienia wg tej normy, w tych granicach, czyli średnica według tabeli tolerancji i grubości według T3. Zgodnie z normą 10217-7, gdy wymóg gładkości był wymogiem ponad normę (jak stwierdził biegły K. W. i jak twierdzi pozwany) to jako żądanie dodatkowej jakości, pozwany w zamówieniu winien to bezwzględnie wyspecyfikować, w sposób wskazany w normie Tablicy 1, Tablicy 2.

Uwzględniając powyższe, podzielić należało stanowisko Sądu Okręgowego, iż to pozwany ponosi odpowiedzialność za nieprecyzyjne i w sposób zbyt ogólnikowy określenie parametrów żadanego towaru.

Nie można podzielić stanowiska apelacyjnego, iż nieprecyzyjne zapisy w zamówieniu należy interpretować z korzyścią dla autora zamówienia, sięgając po potoczne rozumienie określenia „usunąć” to znaczy, że jej nie powinno być, zatem nie powinno stosować się w tym wypadku tolerancji wskazanej w tabeli 11”.

Zamówienie nie zawiera zapisu co do Opcji z punktu 6.2. Skoro zamawiający, podczas zamawiania, nie wskaże żadnej z opcji (punkt 6.2. lit. a) – bb) rury należy dostarczyć zgodnie z podstawową specyfikacją (tj. 6.1). Zauważyć należy, iż pod. lit. c) przewidziano opcję „spoina od strony wewnętrznej jest przetopiona (Tablica 1), pod lit. d) – spoina od

strony wewnętrznej jest obrobiona przez walcowanie lub przez przetopienie (Tablica 1). Pozwany nie wskazała żadnej opcji z punktu 6.2.

Z tych przyczyn zarzut naruszenia art. 65 § 2 k.c. w związku z treścią normy PN-EN 10217-7 uznano za bezzasadny.

Nie podziela Sąd Apelacyjny zarzutów opisanych w punkcie II ustęp 1. i 2. Sąd Okręgowy rozpoznał istotę sporu, dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego i poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Wyciągnął również prawidłowe wnioski z tych ustaleń stwierdzając, że powódka prawidłowo wykonała umowę łączącą strony, potwierdzoną zamówieniem z 14 listopada 2014 roku, zaś objęte żądaniem pozwu należności z tytułu wykonanych umów sprzedaży towarów objętych spornymi fakturami podlegały zasądzeniu.

Rację ma apelujący, iż w stanie faktycznym sprawy brak było podstaw do zastosowania przepisu art. 627 k.c. Strony łączyła umowa sprzedaży. Powódka nie była wytwórcą dostarczonych rur, które de facto zostały wyprodukowane przez podmiot trzeci na terenie Niemiec. Powódka swoje roszczenie wywodziła z umów sprzedaży, zaś pozwany fakt zawarcia tychże umów, każdorazowo wykonanie których potwierdziły faktury VAT nr (...) z 27 listopada 2014 roku (k: 19) nr (...) (k:20), nr (...) (k:22), nr (...) (k:27),

Nr (...) (k:30), przyznał.

Skoro powódka w sposób należyty wykonała swoje zobowiązania wynikające z łączących strony umów sprzedaży towarów objętych w/w fakturami, w tym zamówienie nr (...) z 14 listopada 2014 roku i wydała towar, to apelująca zobowiązana jest do zapłaty dochodzonej ceny.

Wykonanie umowy (art. 354 k.c.), w sposób należyty uzasadniało oświadczenie o odstąpieniu od umowy uznać za nieskuteczne, podobnie jak i zarzut potrącenia realizowany jako następstwo oświadczenia materialnoprawnego.

W tej części zarzuty prawa materialnego są nieuzasadnione i nie zachodzi potrzeba oceny prawa materialnego wskazanego w punkcie III 2. b) – d) oraz w zakresie punktu III lit. a) w zakresie prawa odstąpienia pozwanego od umowy sprzedaży z powodu wady rzeczy zakupionych co do gatunku i odpowiedzialności powódki z rękojmi za wady względem pozwanego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu, dlatego apelacja podlegała oddalaniu (art. 385 k.p.c.).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu §2.7) w zw. z §10. 1 .2) i §21-23 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2016.1667).

Koszty postępowania apelacyjnego ograniczają się do kosztów zastępstwa procesowego i wynoszą 8100 złotych (75% x 10800 złotych).

Tomasz Pidzik	Jadwiga Galas	Aleksandra Janas
---------------	---------------	------------------